

Nr 18

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i övergångsbestämmelserna till lagen den 3 juni 1955 (nr 314) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar, dels också i ämnet väckta motioner.

Genom en den 6 april 1956 dagtecknad proposition, nr 169, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av tredje lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

angående ändring i övergångsbestämmelserna till lagen den 3 juni 1955 (nr 314) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar

Härigenom förordnas, att övergångsbestämmelserna till lagen den 3 juni 1955 om allmänna vatten- och avloppsanläggningar skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Denna lag — — — juli 1955.

Lagen skall — — — sitt verksamhetsområde.

Kostnad som — — — i byggnadslagen.

Såvitt lagen medför inskränkning av hittillsvarande befogenhet för kommun eller municipalsamhälle att vidtaga åtgärder för vattenförsörjning och avlopp äger den ej tillämpning före den 1 april 1957.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

I samband med propositionen har utskottet behandlat två i anledning av densamma väckta motioner, nämligen i första kammaren, nr 572, av herr *Anderberg m. fl.* och i andra kammaren, nr 755, av herr andre vice talmannen *Olsson m. fl.*

I motionerna, vilka är likalydande, yrkas, att riksdagen vid behandlingen av propositionen måtte besluta, att den genom propositionen föreslagna övergångstiden (till den 1 april 1957) skall förlängas till den 1 juli 1959.

Beträffande de skäl som anförts till stöd för Kungl. Maj:ts förslag och för yrkandet i motionerna får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen och motionen.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås ett tillägg till övergångsbestämmelserna till 1955 års lag om allmänna vatten- och avloppsanläggningar, föranlett av vissa övergångssvårigheter i fråga om befattningen med vatten- och avloppsfrågor för municipalsamhällen.

Inledning

Vid tillämpningen av lagen den 3 juni 1955 om allmänna vatten- och avloppsanläggningar, vilken trätt i kraft den 1 juli 1955, har uppkommit vissa spörsmål, som avser befattningen med vatten- och avloppsfrågor för municipalsamhälle och som aktualiserat fråga om en ändring i nämnda lag.

I anledning härav har inom justitiedepartementet upprättats en den 20 februari 1956 dagtecknad promemoria, i vilken närmare redogjorts för ifrågavarande spörsmål. Vid promemorian har fogats förslag till lag angående ändring av övergångsbestämmelserna till lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar.

Över promemorian har, efter remiss, yttranden avgivits av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, länsstyrelserna i Kristianstads, Göteborgs och Bohus samt Västerbottens län ävensom svenska stadsförbundet och landskommunernas förbund. Länsstyrelserna i Kristianstads samt Göteborgs och Bohus län har vid sina yttranden fogat utlåtanden av vederbörande distriktsingenjörer för vatten och avlopp.

Gällande bestämmelser. Frågan om de borgerliga primärkommunernas och municipalsamhällenas befogenhet att utföra vatten- och avloppsanläggningar får bedömas enligt de allmänna kompetensbestämmelserna i *kommunallagen den 18 december 1953*. Enligt 3 § i denna lag äger kommun att själv, efter vad i lagen närmare bestämmes, vårda sina angelägenheter, såvitt icke handhavandet därav enligt gällande författningar tillkommer annan. I 79 § samma lag ges motsvarande bestämmelse för municipalsamhälle. Om Kungl. Maj:t förordnat, att för område på landet, som ej utgör egen kommun, skall lända till efterrättelse ordningsstadgan för rikets städer eller vad om stad är föreskrivet i byggnadslagen och byggnadsstadgan, i brandlagen och brandstadgan eller i hälsovårdsstadgan, äger Kungl. Maj:t, där särskilda skäl föranleder därtill, besluta att området skall utgöra ett municipalsamhälle, vilket äger att oberoende av kommunen i övrigt självt vårda de angelägenheter, som föranledes av sådana bestämmelsers tillämpning inom samhället.

Vad angår s k y l d i g h e t att taga befattning med vatten- och avloppsfrågorna innehåller *hälsovårdsstadgan den 19 juni 1919* vissa bestämmelser, som tidigare i praxis ansetts kunna medföra skyldighet för kommun att utföra vatten- och avloppsanordningar åtminstone där sådana anordningar påkallats av sanitära missförhållanden. Med avseende å municipal-samhälle, som utgör särskilt hälsovårdsområde, har den nämnda skyldigheten ansetts åvila samhället. I *lagen den 3 juni 1955 om allmänna vatten- och avloppsanläggningar* har emellertid (i 3 §) införts ett uttryckligt stadgande om skyldighet för kommun att ombesörja eller tillse, att allmän vatten- och avloppsanläggning kommer till stånd, där till förekommande av sanitär olägenhet påkallas att vattenförsörjning och avlopp för visst område ordnas i ett större sammanhang. Jämlikt 26 § nämnda lag skall vad i lagen sägs om kommun ock gälla municipalsamhälle, varest byggnadslagens bestämmelser för stad äger tillämpning.

Beträffande motiven till den berörda bestämmelsen i 26 § lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar må hänvisas till följande uttalande av föredragande departementschefen (prop. 1955: 121 s. 58):

De sakkunniga har föreslagit, att municipalsamhällenas befattning med vatten- och avloppsfrågor skulle avvecklas. En sådan åtgärd skulle sannolikt i många fall visa sig ändamålsenlig ur vatten- och avloppsverksamhetens synpunkt. De skäl som de sakkunniga i detta sammanhang åberopat kan emellertid även anföras till stöd för åsikten, att municipalinstitutet bör helt avskaffas. Här möter ett stort och svårlöst frågekomplex, som knappast torde kunna lösas i förevarande begränsade sammanhang. En antydning om svårigheterna ges i de remissyttranden, vilka framhållit att en isolerad utbrytning av vatten- och avloppsfrågorna från övriga tätortsfrågor skulle kunna ge upphov till intressekonflikter, då det gäller att samordna ledningsbygget med samhällsplaneringen i övrigt. I de orter, där förutsättningarna för en sådan samordning är goda, kan municipalinstitutets berättigande måhända ifrågasättas. Om åter en dylik samordning är svår att åvägabrinda, visar detta att municipalbildningen för närvarande fyller ett behov. Att genom lagstiftning framtvinga ett samgående även i fall, då förutsättningar därför saknas, synes i varje fall icke lämpligt. I stället bör åt tillämpningen överlämnas att från fall till fall söka finna den smidigaste lösningen av samordningsfrågan.

Jag kan således, i motsats till de sakkunniga, icke finna tillräckliga skäl för att municipalsamhällena i förevarande sammanhang befrias från skyldighet att ställa sig som huvudmän för vatten- och avloppsanläggningar.

Med det sagda avser jag dock endast sådana municipalsamhällen, inom vilka gäller byggnadslagens bestämmelser för stad. Inom annat municipalsamhälle bör skyldigheten att sörja för erforderlig vatten- och avloppsanläggning i likhet med andra kommunala uppgifter åvila moderkommunen.

I detta sammanhang må jämväl nämnas, att länsstyrelsen — enligt bestämmelse i 5 § lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar — på framställning av kommun äger ålägga huvudmannen för vatten- och avloppsanläggning att i verksamhetsområdet för anläggningen intaga sådan bebyggelse inom kommunen, för vilken vattenförsörjning och avlopp ej kan med större fördel ordnas på annat sätt. Vidare stadgas i samma pa-

ragraf att, om huvudmannen för vatten- och avloppsanläggning önskar att verksamhetsområdet skall omfatta bebyggelse, som ingår eller avses skola ingå i verksamhetsområdet för annan befintlig eller planerad anläggning, länsstyrelsen skall — där överenskommelse ej kan träffas — bestämma till vilken anläggning bebyggelsen skall hänföras.

Promemorian. I promemorian har beträffande 1955 års lagstiftning framhållits, att municipalsamhälles skyldighet att svara för tillkomsten av erforderliga vatten- och avloppsanläggningar icke, såsom tidigare, är beroende av huruvida samhället utgör särskilt hälsovårdsområde, utan knutits till frågan huruvida byggnadslagens stadsbestämmelser är att tillämpa inom samhället. Vidare har framhållits, att såsom följd härav en förskjutning inträtt också i fråga om moderkommunens och samhällets kompetens att befatta sig med dylika frågor.

Enligt vad som uttalats i promemorian har flera orsaker — bl. a. den korta tid som kom att förflyta mellan lagens antagande och dess ikraftträdande — samverkat till att de praktiska problem, som uppstått i samband med övergången till de nya reglerna, blivit större än man vid lagstiftningens tillkomst ansåg sig behöva räkna med. I samband med prövning av framställningar om medgivande för kommuner och municipalsamhällen att upptaga lån för vatten- och avloppsändamål och genom andra kända förhållanden har det visat sig, att ett icke ringa antal sådana municipalsamhällen, vilka utgör särskilda hälsovårdsområden men varest byggnadslagens bestämmelser för stad icke är gällande, före nya lagens ikraftträdande låtit projektera vatten- och avloppsanläggningar men då ännu icke beslutat om deras utförande. Inom flera av dessa samhällen torde det vara ett allmänt önskemål att anläggningarna får komma till stånd i den ordning som ursprungligen tänkts, d. v. s. genom samhällets försorg. Även det förhållandet förekommer, att en kommun planerat att utföra eller ekonomiskt understödja vatten- och avloppsanläggning för ett inom dess område beläget municipalsamhälle, som ej utgör särskilt hälsovårdsområde men varest byggnadslagens bestämmelser för stad äger tillämpning. Tillkomsten av 1955 års lag torde i båda dessa fall utgöra hinder för att planen fullföljes, såvida ej beslut därom meddelats före lagens ikraftträdande.

Den nya lagstiftningen har alltså, enligt vad som framhålles i promemorian, i vissa fall fått den konsekvensen, att kommuner och municipalsamhällen, som vidtagit åtgärder för att lösa sina vatten- och avloppsfrågor på ett visst sätt, förhindrats att fullfölja handlingsprogrammet. Vidare har en viss osäkerhet flerstädes förekommit angående de kommunala kompetensreglernas innehåll i förevarande hänseende.

För att råda bot på olägenheterna har föreslagits, att övergångsbestämmelserna till lagen tillföres en lagregel, som ger de av frågan berörda kommunerna och municipalsamhällena större möjlighet att övergångsvis ordna förhållandena på sätt i varje särskilt fall synes lämpligt. Däremot torde, framhålles i promemorian, utan särskild bestämmelse vara uppenbart, att

1955 års lagstiftning icke i och för sig medför att en kommun eller ett municipalsamhälle, som driver vatten- och avloppsanläggning, skulle nödgas nedlägga verksamheten. Närmare bestämt innebär förslaget, att kommun och municipalsamhälle utan hinder av stadgandena i 3 och 26 §§ i 1955 års lag samt 3 och 79 §§ kommunallagen skall äga att intill den 1 juli 1958 vidtaga sådan åtgärd för ordnande av vattenförsörjning och avlopp, som enligt äldre rätt skulle ankommit på kommunen eller samhället.

Yttrandena. Det i promemorian framlagda förslaget har utan närmare kommentarer tillstyrkts av *länsstyrelsen i Kristianstads län* och *svenska stadsförbundet*.

Ej heller *länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län* och *distriktsingenjören för vatten och avlopp i Göteborgs och Bohus samt Hallands län* har funnit anledning till erinran mot den föreslagna övergångsbestämmelsen.

Länsstyrelsen ifrågasätter dock, huruvida hälsovårdssamhällenas kompetens i och med ikraftträdandet av 1955 års lag inskränkts på sätt förutsettes i promemorian. Härom må vidare hänvisas till propositionen s. 6.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har intet att erinra mot förslaget då det skulle lösa vissa praktiska övergångssvårigheter, som visat sig vara för handen på flera håll.

Svenska landskommunernas förbund finner det av behovet påkallat, att de aktualiserade spörsmålen lagstiftningsvägen regleras. Det är självfallet en vansklig uppgift att söka utfinna en formel, som täcker hela det frågekomplex, som på hithörande område kan komma att kräva sin lösning. Vid utformande av en lagregel, som ger de av frågan berörda kommunerna och municipalsamhällena större möjlighet att övergångsvis ordna förhållandena på sätt i varje fall synes lämpligt, bör dock särskilt uppmärksammas, att densamma icke lämnar utrymme för framtida kompetenskonflikter mellan municipalsamhället och moderkommunen, varjämte det bör framstå såsom angeläget att tillse, att avvecklingen av municipalinstitutet icke därigenom hindras eller försvåras. Från kommunalt håll har, såvitt förbundet därav berörts genom hänvändelser till dess centralbyrå, ännu icke rests några spörsmål, som kan tjäna till ytterligare vägledning för bedömning av de med övergången till en ny lagstiftning på vatten- och avloppsområdet förenade olägenheterna. De i promemorian anmärkta förhållandena ger dock anledning till vissa frågeställningar.

Förbundet utvecklar närmare de sålunda antydda frågeställningarna. I denna del må hänvisas till propositionen s. 7—8.

Även *länsstyrelsen i Västerbottens län* har särskilt uppmärksammat det fallet, att en kommun eller ett municipalsamhälle utfört en vatten- och avloppsanläggning före ikraftträdandet av 1955 års lag och att behov därefter uppkommer av sådan anläggning för ytterligare bebyggelse. De kommunala kompetensreglerna torde då leda till att huvudmannaskapet måste uppdelas. Om kommunen och municipalsamhället är ense om att en uppdelning icke är önskvärd, synes det angeläget att en sådan undvikas. Länsstyrelsen

har därför hemställt att det framlagda förslaget kompletteras med en lagregel, som möjliggör detta.

Distriktsingenjören för vatten och avlopp i Kristianstads län har ifrågasatt, om skäl föreligger att tidsbegränsa den föreslagna övergångsbestämmelsen.

Ännu längre i samma riktning går yttrandet från *väg- och vattenbyggnadsstyrelsen*, som i stället för den i promemorian framlagda lösningen förordat en generell bestämmelse, enligt vilken det skall vara vederbörande kommun obetaget att efter överenskommelse med municipalsamhället inträda såsom huvudman eller på annat sätt bistå samhället med beredande av vattenförsörjning och avlopp för dess bebyggelse.

Angående det närmare innehållet i styrelsens yttrande må hänvisas till propositionen s. 8—10. Här må endast anmärkas, att styrelsen bestämt avstyrker en tidsbegränsad övergångsbestämmelse enligt det vid promemorian fogade förslaget. Avstyrkandet hänför sig närmast till den anknytning som enligt förslaget borde ske till äldre rätt.

Även *länsstyrelsen i Västerbottens län* har i sitt yttrande framkastat tanken på en lagändring med det av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen antydda innehållet. Som motivering har anförts, bl. a., att ett municipalsamhälle, som icke mäktar med kostnaderna för vatten och avlopp, nu endast har alternativet att låta sig upplösas, något som emellertid dels kan stöta på motstånd från kommunens sida och dels kan vara olägligt för samhället, vars invånare måhända befinner sig i betydande minoritet i förhållande till kommunen i övrigt.

Departementschefen, statsrådet Zetterberg anför: »Såsom framgår av den föregående redogörelsen har med ikraftträdandet den 1 juli 1955 av lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar vissa ändringar inträtt i fråga om skyldigheten att utföra och driva erforderliga anläggningar för vattenförsörjning och avlopp inom municipalsamhällen. Tidigare har det ansetts åligga municipalsamhälle, som utgjorde särskilt hälsovårdsområde, att sörja för vatten- och avloppsanordningar i den mån det påkallades av sanitära missförhållanden. I 1955 års lag har det uttryckligen fastslagits, att kommun är ansvarig för sådana anordningar för vatten och avlopp, som erfordras till förekommande av sanitär olägenhet, och att sådan skyldighet såvitt angår municipalsamhälle skall ankomma på samhället, dock endast såvida fråga är om municipalsamhälle varest byggnadslagens bestämmelser för stad äger tillämpning. Beträffande municipalsamhälle, där hälsovårdsstadgans men ej byggnadslagens regler för stad är tillämpliga, ankommer skyldigheten på moderkommunen.

Det har rätt en viss osäkerhet om vilka konsekvenser denna förskjutning av skyldigheten att svara för vatten- och avloppsanläggningar medfört beträffande befogenheten att taga befattning med sådana frågor. Med hänsyn till de kompetensregler som finnes i kommunallagen torde det dock få anses klart, att municipalsamhälle som är hälsovårdsområde men ej

faller under byggnadslagens stadsbestämmelser icke skall befatta sig med vatten- och avloppsfrågorna för samhället, utan att det ankommer på moderkommunen att handha dessa frågor. Vidare torde moderkommun ej äga kompetens att befatta sig med vatten- och avloppsfrågor inom municipalsamhälle där byggnadslagens regler för stad är gällande. Det är dock att märka, att av 5 § lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar följer att kommun eller municipalsamhälle i vissa fall kan få handha vatten- och avloppsfrågor, som ligger utanför det sålunda angivna kommunalrättsliga kompetensområdet.

Mot själva grundprincipen för 1955 års lagstiftning i det nu ifrågavarande avseendet — att ansvaret för vatten- och avloppsfrågorna sammankopplas med ansvaret för bebyggelseplaneringen — har i stort sett icke riktats någon kritik. Vad som vållat svårigheter är konsekvenserna av den nya lagstiftningen särskilt i sådana fall då anläggning redan projekterats men ej kommit till utförande eller beslutats före den nya lagstiftningens ikraftträdande.

En tänkbar lösning för att komma till rätta med de problem som sålunda uppkommit är att de kommunala kompetensreglerna modifieras genom en ny bestämmelse, som ger möjlighet — men icke skyldighet — för kommun att inträda som huvudman för vatten- och avloppsanläggning inom municipalsamhälle, varest byggnadslagens bestämmelser för stad är tillämpliga, och att lämna ekonomiskt stöd till anläggningen om den drives av municipalsamhället. En dylik bestämmelse — vilken förordats i ett par av yttrandena över den i ärendet upprättade promemorian — skulle emellertid innebära ett avsteg från de principer som ligger till grund för de kommunala kompetensreglerna. Det kan även antagas, att den skulle kunna bidra till att konservera sådana municipalsamhällen, vilka måhända icke har förutsättningar att i längden bestå. Jag anser mig därför ej kunna förorda detta alternativ, som för övrigt ej innebär någon lösning av svårigheterna för de municipalsamhällen, där hälsovårdsstadgans men icke byggnadslagens stadsbestämmelser är gällande och vilka projekterat att själva utföra anläggningar.

Den lösning som anvisats i promemorian och som direkt tar sikte på de övergångssvårigheter som på olika håll föranletts av redan projekterade anläggningar synes mera ändamålsenlig. Förslaget i promemorian innebär, att den nya lagstiftningen icke skall utgöra hinder för kommun eller municipalsamhälle att under en övergångstid av tre år vidtaga sådan åtgärd för ordnande av vattenförsörjning och avlopp, som enligt äldre rätt skulle ankommit på kommunen eller samhället. Jag vill i princip tillstyrka detta förslag. Övergångstiden torde dock kunna sättas kortare, förslagsvis till den 1 april 1957. I enlighet härmed bör — med viss jämkning i övrigt av den föreslagna lagtexten — stadgas, att 1955 års lag, såvitt den medför inskränkning av hittillsvarande befogenhet för kommun eller municipalsamhälle att vidtaga åtgärd för vattenförsörjning och avlopp, ej äger tillämpning före den 1 april 1957. Härigenom får alltså kommun eller municipalsamhälle

möjlighet att, utan hinder av sådan ändring av dess kompetens, fatta beslut om anläggning för vattenförsörjning och avlopp under den angivna perioden samt sedermera verkställa beslutet. Med den föreslagna regeln torde de svårigheter som uppkommit vid tillämpningen av den nya lagstiftningen i nu berörda hänseenden väsentligen komma att elimineras. Såsom framgår av uttalanden vid remissbehandlingen av promemorian är det visserligen icke uteslutet att vissa kompetenskonflikter kan uppkomma. Dessa torde dock som regel kunna på ett tillfredsställande sätt lösas efter omständigheterna och med tillämpning i förekommande fall av de förut berörda bestämmelserna i 5 § lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar.

Lagändringen torde böra träda i kraft snarast möjligt. Det torde utan uttryckligt stadgande vara klart, att lagändringen äger verkan från den 1 juli 1955.

Lagrådet har lämnat det remitterade lagförslaget utan erinran.

Utskottet

Såsom departementschefen i samband med lagrådsremissen anförde torde det med hänsyn till de kompetensregler, som finnes i kommunallagen, få anses klart, att municipalsamhälle, som är hälsovårdsområde men ej faller under byggnadslagens stadsbestämmelser, icke skall befatta sig med vatten- och avloppsfrågorna för samhället, utan att det ankommer på moderkommunen att handha dessa frågor. Ej heller torde moderkommunen äga kompetens att befatta sig med vatten- och avloppsfrågor inom municipalsamhälle, där byggnadslagens regler för stad gäller.

Det genom propositionen framlagda förslaget till lösning av de övergångssvårigheter, som 1955 års lagstiftning skapat med avseende å tidigare projekterade anläggningar, är enligt utskottets mening principiellt väl ägnat att läggas till grund för lagstiftning. Detta gäller såväl de fall, där municipalsamhällen, vilka utgör särskilda hälsovårdsområden men varest byggnadslagens bestämmelser för stad icke är gällande, före nya lagens ikraftträdande låtit projektera vatten- och avloppsanläggningar i avsikt att själva låta utföra och bekosta anläggningen, som de fall, i vilka en kommun planerat att utföra eller ekonomiskt understödja vatten- och avloppsanläggning för ett inom dess område beläget municipalsamhälle, som ej utgör särskilt hälsovårdsområde men varest byggnadslagens bestämmelser för stad äger tillämpning.

Utskottet anser det däremot på grundval av de av departementschefen härutinnan anförda skälen icke lämpligt att införa en icke tidsbegränsad bestämmelse, som öppnar möjlighet — men icke skyldighet — för kommunen att inträda som huvudman för vatten- och avloppsanläggning inom municipalsamhälle, där byggnadslagens bestämmelser för stad är tillämpliga, eller att lämna ekonomiskt stöd till anläggningen om den drives av municipalsamhället.

I motionerna I: 572 och II: 755 hemställs, att den i propositionen föreslagna övergångstiden måtte förlängas till den 1 juli 1959. I förslaget har slutda-

gen för övergångstiden utan närmare motivering flyttats från den 1 juli 1958, vilken tidpunkt angivits i departementspromemorian, till den 1 april 1957. Motionärerna framhåller, att ett modernt vatten- och avloppsledningsföretag såväl för ett municipalsamhälle som för moderkommunen är en stor fråga, vars projektering och etappvisa genomförande tar åtskillig tid i anspråk. Vidare påpekas, att om övergångstiden göres för kort, tvångsvisa avvecklingar av municipalsamhällen i vissa fall torde bli erforderliga, något som dock icke har åsyftats med lagstiftningen i detta sammanhang. Det torde därför vara nödvändigt med en väsentligt längre övergångstid än den som föreslagits i propositionen.

Utskottet delar de av motionärerna sålunda framlagda synpunkterna och anser, att betänkligheter icke från allmänna synpunkter kan föreligga mot att övergångstiden bestämmes att gälla till den 1 juli 1959.

Mot det genom propositionen framlagda lagförslaget har utskottet icke i övrigt funnit någon anledning till erinran.

På grund av det anförda får utskottet hemställa,

att riksdagen — med förklaring, att riksdagen funnit viss ändring böra företagas i förslaget till lag angående ändring i övergångsbestämmelserna till lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar — måtte, med bifall till motionerna I: 572 och II: 755, för sin del antaga det genom propositionen framlagda lagförslaget med den ändringen att näst sista stycket i förslaget till lag angående ändring i övergångsbestämmelserna till lagen om allmänna vatten- och avloppsanläggningar erhåller följande lydelse:

Såvitt lagen medför inskränkning av hittillsvarande befogenhet för kommun eller municipalsamhälle att vidtaga åtgärder för vattenförsörjning och avlopp äger den ej tillämpning före den 1 juli 1959.

Stockholm den 9 maj 1956

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Osvald, Albert Hermansson, Ebbe Ohlsson, Kristiansson* och Georg Carlsson;

från andra kammaren: herrar Johansson i Torp, Levin, Eriksson i Sandby*, Andersson i Dunker, Nestrup, Andersson i Ryggestad, fru Boman och herr Berggren.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.